

Rzym, dnia 26 lutego 1958.

Zgon ks. Biskupa Sobalkowskiego

W rubryce "Żałoba w Episkopacie" "Osservatore Romano" z dnia 17-18 lutego podaje smutną wiadomość o nagłym zgonie ks. Biskupa Stefana Sobalkowskiego, Sufragana Kieleckiego. Śmierć nastąpiła na Jasnej Górze w chwili gdy ś.p. ks. Biskup rozpoczynał Mszę św. przed outdoorowym Obrazem Matki Boskiej Częstochowskiej.

"Attività della Santa Sede"

Wyszło z druku, jak zwykle bogato ilustrowane, doroczne wydawnictwo watykańskie, "Attività della Santa Sede".

Na 89 stronach mamy kronikę osobistej działalności Papieża: są tu wymienione audiencje i orędzie; nie wszystkie, lecz w/g wyboru, który prawdopodobnie został dokonany przez Papieża.

Na reprodukowanych fotografiach widzimy Papieża z szefami państw; z Prezydentami Francji, Irlandii, Luksemburga, Niemiec; z królową matką Jordanii, z księciem Monako, z Vice-Prezydentem Stanów Zjednoczonych, z Ministrami gabinetowymi Hiszpanii, Syrii, Austrii, z Ministrami spraw zagranicznych Niemiec, Francji, Libanu, W. Brytanii, Chin, Hiszpanii, Holandii, Chile. Jest też fotografia z Kardynałem Wyszyńskim /przy włożeniu kapelusza/.

Jest natomiast wiele fotografii Papieża z wypadkowymi grupami.

W układzie fotografii zdawano sobie wyraźnie sprawę z ich dokumentarnego charakteru.

Poza kronikę działalności Papieża, mamy opis działalności Kurii oraz specjalnych instytucji Papieskich miłosierdzia, sztuki i nauki.

Tom jest zakończony szeregiem przedruków z "Osservatore Romano" dotyczących najważniejszych spraw Kościoła.

O sprawach polskich trzeba zanotować opis nowej kaplicy Matki Boskiej Częstochowskiej w Bazylice Watykańskiej. Najważniejszą jednak rzeczą jest ogłoszenie w tej książce, przeznaczonej do bardzo szerokiego rozpowszechnienia, artykułu z "Osservatore Romano" z dnia 20 stycznia 1957, w którym sytuacja Kościoła w Polsce i sprawa "progresizmu" Piaseckiego są szeroko i wyczerpująco omówione.

Ten artykuł, sygnalizowany przez nas rok temu, kończy się znany całym światu zdaniem:

"Rozmowa pomiędzy katolikami i komunistami jest niemożliwa na skutek przeciwieństwa teoretycznego i praktycznego, które na taką rozmowę nie pozwalają. Mogła by ona jedynie posłużyć komunistom do szerzenia zamętu w pojęciach: jest to jeszcze jedna racja, by jej unikać. A dla rozwiązania zagadnienia stosunków pomiędzy Kościołem a państwem, rozmowa taka jest niepotrzebna, o ile nie jest szkodliwa".

"Impossibile colloquio"/"niemożliwa rozmowa"/ przypomniany w tym wydawnictwie, staje się nie tylko wyrazem jasno sformułowanego stanowiska, lecz wręcz hasłem, powtarzanym i usilnie wprowadzanym do świadomości katolików świata.

Odezyt Ambasadora Wł.d'Ormesson

B.ambasador Francji przy Stolicy Apostolskiej, członek Akademii francuskiej, Włodzimierz hr.d'Ormesson, był ostatnio w Rzymie; pierwszy raz od czasu swego wyjazdu w październiku 1956. Ambasador d'Ormesson wygłosił przy tej sposobności dwa odezyty: jeden w Teatrze Eliseo na temat "Que ce que c'est qu'un Français?", drugi na terenie watykańskim w "Centre d'Etudes St.Louis de France" p.t. "La France et l'Europe".

Oba odczyty były, jak zwykle, świetne w koncepcji i formie. Zwrócił zwłaszcza uwagę swoją śmiałością drugi z tych odczytów. Ambasador d'Ormesson, zastrzegając się że mówi jako człowiek prywatny, wystąpił bardzo mocno przeciw określaniu nazwą "Europa" krajów wschodniej wspólnoty europejskiej, które przecież tylko część Europy stanowią. Wygląda to tak, mówił hr. d'Ormesson, jakgdybyśmy zapominali o reszcie.

Na temat tej reszty wystąpił mówca z bardzo stanowczą tezą: zanim wszczęte zostaną jakiekolwiek rozmowy z Sowiecami, powinny one być postawione wobec pytania: czy zgadzacie się na przeprowadzenie wolnych wyborów w krajach za żelazną kurtyną? Bez pozytywnego załatwienia tej sprawy nie można z Sowiecami wogóle pertraktować.

500 letnia rocznica urodzin św. Kazimierza

Dnia 3 listopada 1958 przypada 500 letnia rocznica urodzin św. Kazimierza. Święty ten ma wielkie znaczenie dla 2 narodów, dziś połączonych tym samym uciskiem: Polski i Litwy, której jest patronem. Otarca go w obu narodach duży kult.

Urodził się św. Kazimierz w Krakowie, jako syn Kazimierza IV Jagiellończyka, króla Polski i Wielkiego Księcia Litwy i Elżbiety austriackiej, córki cesarza Alberta II. Poprzez prababkę ze strony matki miał w sobie krew Piastowską.

Wychowaniem królewicza Kazimierza zajęli się Jan Długosz i św. Jan Kanty. Od 1475 królewicz pomagał ojcu w rządach Polską. Bawił na Litwie w latach 1480-81; wrócił tam pod koniec 1483 i umarł w Grodnie 4 marca 1484. Na dworze ojcowskim był wzorem onót i przykładem dla wszystkich; onota czystości oraz szereg cudów stwierdzonych po śmierci znalazły specjalny wyraz w procesie kanonizacyjnym.

Zachariusz Ferrerio, nuncjusz i legat Leona X, dokonał w Polsce i na Litwie, badań z remienia Piepieża w roku 1520, po czym spisał ich rezultat w formie relacji o życiu. Na skutek tej relacji Leon X zdecydował kanonizację św. Kazimierza w 1521 roku.

Relikwie św. Kazimierza zostały przeniesione z Grodna do Wilna i złożone w kaplicy królewskiej na Dolnym Zamku, po czym przeniesione w 1636 do kaplicy marmurowej katedry św. Stanisława i tam złożone w srebrnej trumnie. Wielokrotnie ciało musiało być przenoszone i ukrywane w czasie najazdów. Gdy w 1953 katedra św. Stanisława została zamieniona na muzeum, relikwie przeniesione uroczyście do kościoła św. Piotra i Pawła na Antokolu, gdzie się dotąd znajdują.

Najbardziej miarodajny portret św. Kazimierza, robiony przez mistrza współczesnego, znajdował się w katedrze św. Stanisława w Wilnie. Słynny portret Carlo Dolci jest czysto konwencjonalny.

Oba narody, oczekujące w sposób szczególny św. Kazimierza, Polacy i Litwini, żywią nadzieję, że 500 letnia rocznica Jego urodzin będzie uroczyście przypominana świętu katolickiemu.

Odczyt prof. Alessandrini

W tych dniach odbył się w "Circolo di Roma" odczyt prof. Federico Alessandrini, który jak wiadomo jest rzeczoznakiem Sekretariatu Stanu wobec prasy, szczególnie zaś w "Osservatore Romano", gdzie jego artykuły o stosunku Kościoła do bolszewizmu, a w szczególności do komunistycznego systemu społecznego i ekonomicznego, są wyrazem decydujących sfer Kościoła.

Referat prof. Alessandrini ujęty był raczej analitycznie i był przeglądem stosunku do Kościoła ze strony Moskwy i zależnych od niej "rządów satelickich". Moment, który wybrano dla takiego przedstawienia wszystkim dyplomatom akredytowanym przy Stolicy Apostolskiej i licznym posłom do parlamentu włoskiego zasadniczego poglądu na te stosunki, jest godny uwagi. Obecnie bowiem, przed wyborami włoskimi, prasa jest pełna fantastycznych pogłosek, paszozanych przez komunistów w najrozmaitszych formach, o "zbliżeniu" Watykanu do Moskwy.